

L'Aiguat de Sant Lluç

Admetem col·laboració de tot-hom però no volem anuncis ni esqueles mortuòries

Periòdic quinzenal satíric, polític, humorístic, de la Conca de Barbarà

Redacció: Carretera, 49 - Vilavert

Els originals no's tornen. Si no agraden se vendran a pes de paper al preu del dia

Director Propietari: Ignasi de Llorens Mauri

Any I

Núm. 7

Vilavert 24 Desembre 1931

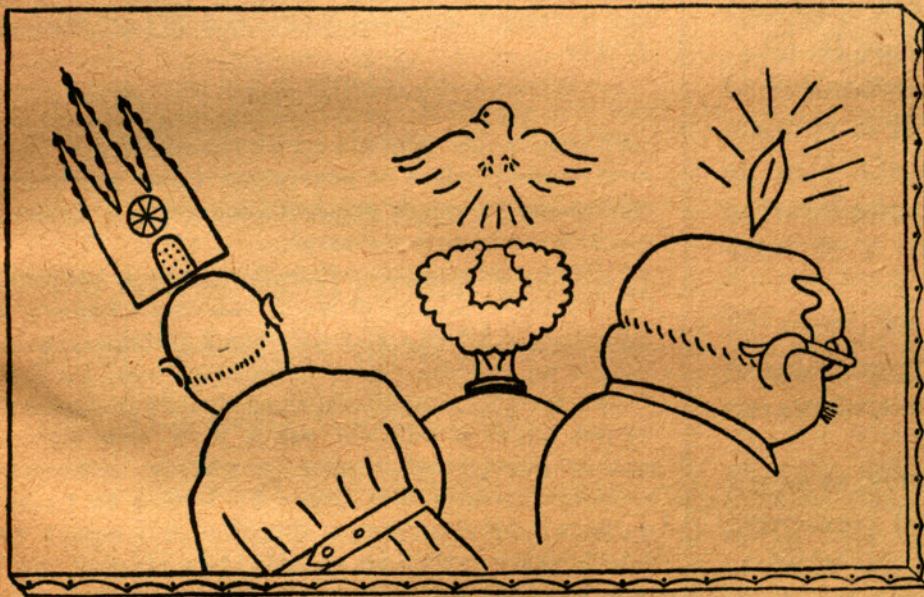
Número solt 0'15 ptes.

Any 4'00 "

CONCURS

La Redacció de L'AIGUAT en ple extraordinari acordà per aclamació

- 1.^{er} Que el número 7 segueixi essent extraordinari.
- 2.^o Que en honor al primer fotogravat se dongui cinc premis de dues pessetes pagats (en moneda calderilla) als cinc montblanquins que endevinin els tres caps de la «Trinitat».
- 3.^{er} Per obter al premi deuen presentar-se a les 12 del dia següent d'aparèixer el número. Si fossin més de cinc i arribessin a la Redacció tots a l'hora com en una cursa de bicicletes, com que no hi pot haver "sprint" es donarà la calderilla per ordre rigurós de abecedari de cognoms.
- 4.^{rt} Es publicaran els noms dels premiats en el número pròxim.
- 5.^{nt} El número serà repartit gratuïtament a Montblanc però a les 12 del dia següent serà de pago.



En defensa del partit d'Esquerres

Les dretes a Catalunya com per tot arreu, són combatives i intel·ligents. Cal reconèixer les dots dels adversaris per a millor combatre'ls i guanyar-los. Les dretes a Catalunya han estat sempre combatives i provocadores. Combatives perquè mai no han parat un moment de lluitar políticament, no s'han cansat mai en l'elogi de les seves figures representatives ni han parat mai d'atacar les esquerres.

Tant si aquestes han estat majoria com si han estat minoria han seguit fent forat en el mur esquerrà.

Cada dia deien com un «ora pronobis de la llatènia» que els seus homes

eran el més capacitats, els més honorables, els més prestigiosos i anaven soterrant tots aquells que no volien acceptar de cap de les maneres el patronatge de les dretes. Amb aquesta tàctica de perseverància crean el mite de la capacitat de les dretes i el de la incapacitat de les esquerres.

Però els fets canten amb veritat irrefutable, les dretes en aquets trenta anys darrers tingueren el control del moviment polític català. En tenien la iniciativa, la direcció, la responsabilitat i l'administració. Però calgué la ventada del 14 d'Abril per enderrocar tota una tradició política, calgué tota l'ampenta de les esquerres catalanes, perquè les dretes fugiren momentàniament del camí.